

En dat was inderdaad zoo. Alleen vond Alice het niet plezierig, dat men haar zoo'n vraag deed. «Maar de wijze, waarop een ieder hier redeneert»,

mompelde ze bij zich zelve, «is werkelijk verschrikkelijk. Het is om er gek van te worden!»

De lakei scheen dit een geschikt oogenblik te beschouwen om zijn opmerking, in eenigszins

andere woorden, te herhalen. «Ik zal hier», zei hij, «af en toe, dagen achtereen zitten».

«Maar wat zal *ik* doen?» zei Alice.

«Wat je maar wilt», zei de lakei, die nu begon te fluiten.

«Och, al dat gepraat met hem geeft niets», zei Alice wanhopig. «Hij is bepaald idioot!» En ze opende de deur en ging naar binnen.

Ze kwam onmiddellijk in een groote keuken, die heelemaal vol rook was. De Hertogin zat op een drievoet, midden in de keuken, en verzorgde een klein kindje. De keukenmeid stond over het vuur gebogen en roerde in een grooten ketel, welke vol soep scheen te zijn.

«Daar is bepaald te veel peper in die soep!» zei Alice tot zich zelve, al niezende.

En er zat zeer zeker te veel peper in de lucht. Zelfs de Hertogin niesde nu en dan, terwijl het kind zonder ophouden nu eens niesde en dan weer hilde.

De eenigen in de keuken, die niet niesden, waren de keukenmeid en een groote kat, welke bij den haard zat met een grimlach op het gezicht van het eene oor tot het andere.

«Och, zou u wel zoo goed willen zijn», zei